

Технології візуалізації освітнього процесу безперечно допомагають вчителю пояснити, а учням зрозуміти нову інформації, сприяють формування критичного мислення у дітей, формують стійкі асоціативні ряди, зручні для запам'ятовування та розуміння, є доступними та зручними в роботі.

Список використаних джерел

1. RSA ANIMATE: Changing Education Paradigms. URL:<https://www.youtube.com/watch?v=zDZFcDGpL4U>. (дата звернення 20.01.2020).
2. Скрайбінг як сучасна форма візуалізації навчального матеріалу. URL: <http://journal.osnova.com.ua/article/51806>. (дата звернення 15.03.2020).
3. Design of approaches to the development of teacher's digital competencies in the process of their lifelong learning / N. Balyk, Ya. Vasylenko, G. Shmyger [et al.] // ICT in education, research and industrial applications : proceedings of the 15th International conference (June 12–15, 2019). Kherson, 2019. V. II. P. 204–219.

ДИСТАНЦІЙНА ОСВІТА У ЗВО У ЗВ'ЯЗКУ ІЗ ПОШИРЕННЯМ КОРОНАВІРУСУ COVID-19

Суятинова Катерина Євгенівна

кандидат педагогічних наук, доцент кафедри дошкільної освіти
Криворізький державний педагогічний університет
м. Кривий Ріг, Україна
k9781424@gmail.com

Актуальність теми зумовлена впровадженням інноваційних технологій в організацію освітнього процесу у зв'язку із поширенням коронавірусу COVID-19. Донині поняття «дистанційна освіта» та «дистанційне навчання» вживалося тоді, коли хотіли розширити можливості і надати освітні послуги усім бажаючим, модернізувати систему освіти, створити умови для особистісного розвитку особистості, підвищення якості і конкурентоспроможності освіти та ін. На сучасному етапі ці поняття дають єдину можливість здобути освіту.

Проблема дистанційної освіти (ДО) та / або дистанційного навчання (ДН) не нова, проте єдиної думки щодо визначення даних дефініцій поки не існує.

«Початком сучасної дистанційної освіти дослідники вважають так зване «навчання за допомогою листування» (corresponding learning) або більш звичне для нас заочне навчання, започатковане в Європі наприкінці XVIII – початку XIX століття. Студенти поштою отримували навчальні матеріали, переписувалися з викладачами, здавали іспити. У 1892 році в каталозі заочних курсів штату Вісконсин вперше було використано термін «дистанційне навчання» [1, с. 274].

У статті М. Антонченко знаходимо відомості, що «дистанційне навчання широко використовується за кордоном, зокрема у США, Канаді, Японії, Австралії та західноєвропейських країнах. В останні 10-15 років ця форма навчання активно впроваджується на пострадянському просторі та Україні» [2, с. 19].

У 2000 році було затверджено «Концепцію розвитку дистанційної освіти в Україні, в якій було визначено ДО як «форму навчання рівноцінну з очною, вечірньою, заочною та екстернатом, що реалізується, в основному, за

технологіями дистанційного навчання». У Концепції також було зазначено законодавчі та нормативно-правові документи, на основних засадах яких ґрунтувалися її основні положення. Це Конституція України; Закон України «Про освіту»; Закон України «Про Національну програму інформатизації»; Постанова Верховної Ради України від 06.07.2000 р. № 1851-III «Про затвердження Завдань Національної програми інформатизації на 2000–2002 роки»; Указ Президента України від 31.07.2000 р. № 928/2000 «Про заходи щодо розвитку національної складової глобальної інформаційної мережі Інтернет та забезпечення широкого доступу до цієї мережі в Україні»; Наказ Міністерства освіти і науки України «Про створення Українського центру дистанційної освіти» від 07.07.2000 р. № 293.

У 2004 році Міністерством освіти та науки було видано наказ «Про затвердження «Положення про дистанційну освіту», завдяки якому науковці почали досліджувати проблему впровадження дистанційної освіти в Україні. На сучасному етапі існує декілька доопрацьованих нормативних документів, в яких наголошується на важливості та необхідності підвищення освітнього рівня населення: наказ МОН від 25.04.2013 № 466 «Про затвердження Положення про дистанційне навчання», наказ МОН від 14.07.2015 № 761 «Про затвердження Змін до Положення про дистанційне навчання», Закон України «Про освіту», Закон України «Про вищу освіту» та ін.

В Україні питанню дистанційної освіти присвятили свої праці А. Алексюк, В. Биков, П. Воловик, Ю. Жук, В. Колос, В. Кухаренко, І. Підласий, С. Мигович, В. Олійник, О. Овчарук, О. Собаєва та ін. У своєму дослідженні І. Блощинський вказує, що поняття «дистанційне навчання» має не менше 30 термінів-елементів [3]. Серед наведених прикладів знаходимо і вживання ДН в ототожненні з ДО: «дистанційна освіта (distance/distant education)» [3].

Дистанційне навчання розуміють також як: «технологію» [4]; «форму освіти», «цілеспрямований інтерактивний асинхронний процес», «комплекс освітніх послуг», «організацію освітнього процесу», «сукупність інформаційних технологій», «сходинку заочного навчання», «універсальну гуманітарну форму навчання», «електронний варіант очного або заочного навчання» [5]. На сайті МОН дистанційну освіту подано як: «можливість навчатися та отримувати необхідні знання віддалено від навчального закладу в будь який зручний час».

Проте А. Андреев висловив точку зору, що «дистанційна освіта» і «дистанційне навчання» не є ідентичними. Під дистанційною освітою він розуміє «систему, в якій реалізується процес дистанційного навчання і здійснюються індивідуумом досягнення і підтвердження освітнього цензу» [6, с. 36]. Дистанційне навчання він визначає як «цілеспрямований, організований процес інтерактивної взаємодії тих, хто навчає, і тих, хто навчається між собою та із засобами навчання, інваріантний до їх розміщення у просторі і часі, що реалізується у специфічній дидактичній системі» [6, с. 33].

З 12 березня 2020 року традиційна освіта стала неможливою у зв'язку із поширенням коронавірусу COVID-19. Тому Кабінет Міністрів України видали Постанову № 211 від 11.03.2020 р. «Про запобігання поширенню на території

України короно вірусу COVID-19», Міністерство освіти і науки України розробили ряд нормативних документів задля організації освітнього процесу під час карантину, а саме: наказ № 392 від 12.03.20 р. «Про забезпечення виконання профілактичних і протиепідемічних заходів», лист МОН № 1/9-178 від 27.03.20 р. «щодо завершення 2019 / 2020 навчального року», лист МОН № 1/9-176 від 25.03.20 р. «Щодо особливостей організації освітнього процесу під час карантину», лист ІМЗО № 22.1 / 10-778 від 31.03.20 р. «Щодо проведення інтелектуальних студентських заходів», лист МОН № 1 / 9-224 від 27.04.20 р. «Щодо окремих питань діяльності закладів освіти під час карантину».

Спираючись на вищезазначені нормативно-правові документи, у Криворізькому державному педагогічному університеті навчання здійснюється в дистанційному режимі, зокрема з використанням платформи Moodle, Google Class, проводяться індивідуальні консультації через СУЕНК, месенжер Viber, електронну пошту, телефонний зв'язок чи в режимі Zoom.

Незважаючи на те, що ми щодня користуємося різноманітними гаджетами, швидко обмінюємося потрібною інформацією, змінюємо провайдера або мобільного оператора з метою отримання високошвидкісного Інтернету, сучасні здобувачі освіти та педагоги виявилися не готовими до впровадження єдиної активної технології дистанційного навчання. З'ясувалося, що недостатньо мати цілодобовий доступ до дистанційних навчальних дисциплін та інші переваги такого навчання, які, безперечно, є. Необхідною є емоційна взаємодія з викладачем, консультації та роз'яснення виконання завдань, навички планування й організації освітньої діяльності, самоосвіти, таймінгу та ін.

Отже, дистанційне навчання є актуальною технологією XXI ст. Дистанційне навчання має ряд переваг та недоліків, список яких або поновлюється, або полярно змінюється. Змінюються і ролі здобувача освіти й педагога. Після закінчення карантину у зв'язку із поширенням коронавірусу COVID-19 різні форми організації діяльності дистанційного навчання необхідно продовжити підтримувати, втілювати та розвивати.

Список використаних джерел

1. Варава В. До питання визначення понять дистанційної освіти. *Психолого-педагогічні проблеми сільської школи*. 2015. Вип. 52. С. 274
2. Антонченко М. Організація дистанційного навчання педагогів. *Відкрита та дистанційна освіта : від теорії до практики*: зб. матеріалів. III Всеукр. електронної наук.-практ. конф., 27 вересня 2018 р. Київ : ДВНЗ «Ун-т менеджменту освіти» НАПН України, 2018. С. 19.
3. Блощинський І. Сутність та зміст поняття «дистанційне навчання» в зарубіжній та вітчизняній науковій літературі. *Вісник Нац. академ. Держ. прикордон. служби України*. 2015. Вип. 3.
4. Павленко О. Використання дистанційного навчання в вищих навчальних закладах. URL: https://novyn.kpi.ua/2007-3-2/16_Pavlenko.pdf. (дата звернення: 28.04.2020).
5. Красний С. І. Відкрита освіта і дистанційне навчання: методичні рекомендації для самостійної роботи слухачів курсів підвищення кваліфікації. Біла Церква : БІНПО УМО, 2017. 75 с.
6. Андреев А. А., Солдаткин В. И. Дистанционное обучение : сущность, технология, организация. Москва : МЭСИ. 1999. 196 с.